
Solböle forsknings- område

Skogsforskningsinstitutet

Välkommen till Solböle!

På Solböle forskningsområde kan Du på ett mångsidigt sätt bekanta Dig med finsk skogsnatur, särskilt med kustskogarnas särdrag. Forskningsområdet hör till den mellaneuropeiska ekzonens nordligaste delar, för vilken ädla lövträd och frodiga lundområden är kännetecknande. De värdefullaste lundarna har fridlysts som en del av det landsomfattande lundskyddsprogrammet. Tallskogarna på hällmarker utgör motsatsen till de frodiga lundarna: en fjärdedel av markarealen inom forskningsområdet utgörs av tvinvuxna tallskogar på hällmark eller kala berg.

Området har varit bebott åtminstone alltsedan vikingatiden. I den mångsidiga vegetationen kan man ännu se spår efter åker- och svedjebruk. Till exempel Solböle trädslagspark (arboretum) har planterats på tidigare svedjemark och åker. I trädslagsparken, men även på andra platser på forskningsområdet, har man planterat utländska trädslag alltsedan 1920-talet.

Denna broschyr ger allmän information om Solböle forskningsområde. Vandringslederna beskrivs utförligare i en skild broschyr. Tilläggsuppgifter får Du från forskningsområdets kontor eller från skogsforskningsinstitutet.

Skogsforskningsinstitutet hoppas att Du njuter av de skogsupplevelser som Solböle kan erbjuda. Du är också välkommen att besöka Solböle på nytt!

Innehåll

Naturförhållanden	3
Solböles historia	7
Skogarna på forskningsområdet	8
Skogsforskningen i Solböle	11
Andra objekt på forskningsområdet	13
Karta	15
Skogsforskningsinstitutet	16

Text: Heli Mikkela och Kullervo Kuusela
Översättning till svenska: Skogscentralen Skogskultur
Layout: Tommi Salonen
Foto: Erkki Oksanen

Pärm: I Solböle har odlats utländska trädslag ända sedan 1920-talet. På bilden en mongolsk lärk (*Larix gmelinii*). Under den har från grannbeståndet spridit sig stora mängder naturligt uppkomna plantor av makedonisk tall (*Pinus peuce*).

Kontaktuppgifter: Skogsforskningsinstitutet, avdelningen för skogsproduktion, PL 18, 01301 Vanda, tel. (90) 857 051; Solböle forskningsområde, 10570 Bromarv, tel. (911) 42604

© Skogsforskningsinstitutet, avdelningen för skogsproduktion 1993

ISBN 951-40-1293-3
Painatuskeskus Oy, Helsingfors 1993

Naturförhållanden

Solböle forskningsområde ligger i den allra sydligaste delen av Finland i sju skärgårds- och kustkommuner, nämligen Ekenäs, Finby, Dragsfjärd, Nagu, Pemar, Åbo och Halikko. Största delen av forskningsområdets marker är belägna i Ekenäs, Bromarv, där också forskningsområdets kontor finns.

KLIMAT

Solböle har ett tydligt havsklimat. Regnen är rikliga, skillnaderna i dygns- och årstidstemperaturer är små, våren och hösten är lång, vintern kan vara snörik och tjäle förekommer obetydligt eller saknas helt. Det maritima klimatet är förmånligt för vegetationen, även om den ringa nederbörden under våren och försommaren kan begränsa tillväxten.

De närmaste reguljära väderobservationsstationerna finns i Pojo kommun i Skuru och i Tvärminne nära Hangö. Skuru ligger lite nord-nordost om Solböle, men klimatuppgifterna torde väl kunna gälla Solböle; i Skuru var den årliga medeltemperaturen 4,8 °C och nederbörden i genomsnitt 717 mm under åren 1961–1990. Tvärminne igen är beläget alldeles vid Östersjöns kust söderut från Solböle; där var årets medeltemperatur 7,6 °C och regnmängden 599 mm. Den månatliga medeltemperaturen och regnmängden har varierat i Skuru på följande sätt:

	I	II	III	IV	V	VI
Temperatur, °C	-6,1	-6,4	-2,7	3,0	9,8	14,9
Regnmängd, mm	54	38	39	41	35	43
	VII	VIII	IX	X	XI	XII
Temperatur, °C	16,5	15,1	10,3	5,7	0,7	-3,6
Regnmängd, mm	78	83	72	77	85	72

Skogarna på bergen med sina vindpinade tallar ger sin prägel åt landskapet i Solböle; nästan en fjärdedel av forskningsområdets landareal är bergbunden mark.

Växtplatsfördelning, %.

• Lundar	1,3
• Lundartade moar (Harsyre-blåbärstyp OMT)	9,0
• Friska moar (blåbärstyp)	25,8
• Moar av lingontyp (lingontyp VT)	23,1
• Moar av ljungetyp och lavtyp (Ljungtyp CT och lavtyp CIT)	1,3
• Kala berg	24,1
• Myrar	2,5
• Kärr	4,6
• Mossar	1,7
• Andra landområden	6,4

Vintrar som är kallare än i genomsnitt kan visa sig vara ödesdigra för de ädla lövträd och prydnadsbuskar som växer på området. Kalla vintrar är emellertid mera sällsynta vid kusten än inne i landet. Av de utländska träd- och buskarterna trivs de arter bäst som har anpassat sig till ett maritimt klimat. Tillväxten hos kontinentalarter börjar alltför tidigt på våren, vilket leder till att frosten förorsakar skador på de skjutande skotten.

JORDMÅN OCH VÄXTPLATSER

Forskningsområdets berggrund består huvudsakligen av granit och gnejsgranit. Det finns också basiska ämnen i berggrunden, vilket särskilt tar sig uttryck i frodig vegetation vid foten av berg. Av de lösa jordarterna är morän den allmänaste.

Terrängen är på många ställen omväxlande. Berggrunden höjer sig på en stor del av området rätt högt över havsytan och de lösa jordlagren är tunna. Forskningsområdet karaktäriseras av rik förekomst av berg. Nästan en fjärdedel av markytan består av kala berg och trög-vuxna tallskogar på bergbunden mark. Mellan bergen ligger smala dalar, i vilka

det finns både mo- och torvmarker. Ungefär 10 % av forskningsområdets areal är torvmark.

Växtgeografiskt hör Solböle till den norra barrskogsregionens södra, hemiboreal del, som är en förenande zon mellan den mellan- och sydeuropeiska tempererade och den nordeuropeiska barrskogs-zonen. Den nordliga gränsen för denna så kallade mellaneuropeiska ekzon tangerar Finlands sydvästra kust. Ekzonen karaktäriseras av lundar med ädla lövträd och rik vegetation. Sådana här för Finland ovanliga förhållanden har lett till att ett forskningsområde har grundats, eftersom det här ges en ypperlig möjlighet både att kontinuerligt odla inhemska ädla lövträd i stor skala och att göra försök med utländska trädarter. Genom att undersöka traktens berg- och momarksskogar har forskningen därtill fått kunskap om utvecklingen i kust- och skärgårdsskogarna med tanke på vården och behandlingen av dessa.

Skogslyst (*Silene dioica*).

Hassel (*Corylus avellana*).

Lönn (*Acer platanoides*).

Idgran (*Taxus baccata*).

Ek (*Quercus robur*).

FLORA

I synnerhet lundarna ökar vegetationens artrikedom. Mångformigheten i landskap och vegetation ökas också av de småskaliga variationerna i terrängen från lundar till nästan upprätta bergsvägggar och gamla, skogbevuxna eller beskogade åkermarker eller svedjemarker.

I lundarna har det påträffats över 200 kärlväxtarter. Av dessa är en tredjedel arter som vanligen inte växer utanför lundarna.

Typiska trädartade växter för ekzonen är de ädla lövträden, av vilka det finns rikligt i Solböle. Naturlig ek, lönn och alm växer på många ställen. Av hasselbestånden ligger det största vid Lövsveden intill havsstranden. De ädla lövträden har kommit till Finland under förloppet av en lång tid: först almen för ungefär 9 000 år sedan, därefter lindan och till sist eken. För cirka 8 000–5 000 år sedan utgjorde björken, klubbalen, lindan, almarna, hasselbusken, asken och eken huvudträdslagen i de sydfinska sko-

garna. Efter detta började granen breda ut sig och klimatet blev svalare, vilket försämrade de ädla lövträdens livsbetingelser. De förmådde bibehålla sina ställningar endast på de bästa växtplatserna i södra Finland. Senare tog jordbruket i anspråk största delen av de ädla lövträdens växtplatser.

På bergs-, sand- och grusmarker växer det tall. Granen förekommer som blandträd på lingonmoar och är det dominerande trädslaget på lundartade momarker. Blandskog finns det på låglänta lundmarker och på sluttningar mot havet. Klibbalen trivs på marker som stigit upp ur vattnet och på frodiga, små kärr. Gråal finns det inte och vårtbjörken är allmänare än glasbjörken. Odlingen av främmande trädslag har pågått länge och därmed ökat artrikedomen.

FAUNA

Hangö udd ligger intill flyttfåglarnas rutt. I Solböle är det möjligt att följa med gässens och svanarnas flyttning och också att se sällsynta fåglar på deras flyttfärder höst och vår. Häckande kanadagäss och knölsvanar har blivit betydligt allmännare. Områdets talrika träd- och buskarter lockar många fågelarter, till exempel nötkråkan stannar på sina flyttfärder för att äta nötterna och de stora fröna av makedonisk tall. Näktergalen drillar i buskagen på våren och skogsvandraren kan få se en uppskrämd morkulla eller järpe flyga iväg. Tjädern och orren har blivit mera sällsynta under de två senaste årtiondena.

Tack vare gynnsamma betesmarker finns det rikligt med älg och hjort på

Klibbalen (*Alnus glutinosa*) trivs på de bördiga strandmarkerna som stigit upp ur havet. I förgrunden kalvleka (*Caltha palustris*).

Kanadagäss.

forskningsområdet. I Solböle förekommer det också mård, grävling, räva, mårhund och vildmink. Till de sällsynta däggdjuren hör lo, som har observerats ett flertal gånger under de senaste åren. Strandklipporna och -stengrytena är gynnsamma boplatser för huggorm och snok.

Den som vandrar i naturen skall ge fåglarna och djuren lugn och ro att häcka och leva, så att fågel- och djurlivet bevaras rikt och mångsidigt. Särskilt då vadarna häckar är det skäl att vara försiktig. Landstigning på skären är inte att rekommendera och hundar måste ovillkorligen hållas kopplade också på holmarna. Vadarna blir lätt störda i sin häckning och naturens egna äggrovare (exempelvis kråkorna) slår snabbt till när moderfågeln redan för ett ögonblick lämnar boet.

Solböles historia

Solböle har antagligen haft bosättning redan under vikingatiden. Säkra uppgifter om hur bosättningen har spritt sig

från Sverige till Finlands kustområde finns det från korstågstiden kring sekelskiftet mellan 1100- och 1200-talet. Tenala firade sitt 650-årsjubileum år 1979.

Fiske, sjöfart och jordbruk, boskapskötsel och skogshushållning, alla i liten skala, har varit befolkningens näringar redan i gamla tider. Kustområdets vattenleder erbjuder goda möjligheter till handel och sjöfart. Redan mycket tidigt hade Tenala-Bromarv en egen handelsflotta och man vet att det på 1300-talet fanns förbindelser bl.a. till Stockholm. Ännu nuförtiden är fisket en viktig näring för många och det traditionella jordbruket kompletteras av olika specialodlingar av grönsaker och rotfrukter.

En bestående bosättning har tydligen till först inverkat på de bördiga lundskogarna. Åkerbruket och boskapskötseln utgick från åkrar och ängar som uppröjts i de bördigaste lundarna. Lundängarna i Solböle har ritats in på en karta från år 1694 som finns på forskningsområdets kontor.

En annan traditionell markanvändningsform som hänför sig till lantbruket är svedjebruket. Handlingar med anknyt-

ning till kartor från år 1852 nämner om att det odlats säd i Solböle både på åker och sved. Enligt traditionen skall den sista sveden ha bränts omkring år 1880.

På 1850-talet var största delen av skogarna hagmarker och så kallad husbehovsskog. Grov skogs fanns det i Solböle på ett område av 77 tunnland (cirka 38 hektar). Beskrivningarna av skogsbruket och skogarna blev mera tillförlitliga i slutet av 1800-talet, när skogsbruksplaner började utarbetas för statens boställen.

Virke hade man redan rätt tidigt sålt på dessa områden, men priserna hade inte stigit till samma nivå som inne i landet. Sågtimret från kusttallarna var av dålig kvalitet och granarna ofta angripna av röta. Dessutom var konkurrensen liten. Däremot var efterfrågan på ved, speciellt björkved, livligare. Ved skeppades till närbelägna städer vid havskusten, tidigare ända till Stockholm och S:t Petersburg.

JORDÄGOFÖRHÅLLANDEN

Största delen av Solböle forskningsområdets marker har också tidigare varit i statens ägo. Huvudparten av dem har varit

Bergö.

militärboställens marker. Det största enhetliga området inom forskningsområdet i norra delen av Bromarv omfattar det tidigare löjtnantsbostället Knopkägra-Storgård och marker som tillhört Solböle krononybygge, vilket utbrutits ur löjtnantsbostället. Det skifte som ligger i Bromarv, Nitlax är en del av ett tidigare sergeantsboställe, markerna i Finby kommun är igen från ett kaptens- och i Dragsfjärds kommun från ett fältväbelsboställe. Gråö utanför Bromarv har sedan gammalt varit en såkallad kronholme, på vilken rätt till begränsad skogsanvändning har arrenderats till privata åtminstone under åren 1846–1924.

Markerna övergick i Skogsforskningsinstitutets besittning år 1924 och Solböle forskningsområde grundades år 1926. Bergö fastighet, som hade frigjorts från Solböle, inlöstes tillbaka av staten år 1929. Sjalö skärgårdslägenhet överflyttades i Skogsforskningsinstitutets besittning år 1963. Forskningsområdet har efter grundandet utvidgats också med markköp och skiftesbyten.

Skogarna på forskningsområdet

Solböle forskningsområde grundades år 1926. Till forskningsområdet hör sammanlagt 1730 hektar mark och 390 hektar vattenområden inom sju skärgårds- och kustkommuner (Ekenäs, Finby, Dragsfjärd, Nagu, Pemar, Halikko och Åbo).

Av forskningsområdets skogar används i detta nu 220 hektar för olika slag av undersökningar. Skyddsområden samt olika slag av specialområden omfattar nästan 450 hektar; till dessa hör bland annat Vaisakko naturskyddsområde, objekt i de landsomfattande lund- och myr-

De värdefullaste lundarna i Solböle såsom hassellunden (*Corylus avellana*) på bilden är fredade som en del av det landsomfattande lundskyddsprogrammet.

Landområden på Solböle forskningsområde.

Landområde totalt, ha	1 730
(försök 220 ha)	
• Ekonomiskogar, ha	1 180
• Skydds- och specialområden, ha	444
• Vaisakko naturskyddsområde	62
• Knopö, Solböle och Muhkuri lundskyddsområden	25
• myrskyddsområden	30
• Sjalö	234
• trädslagspark (arboretum)	45
• andra specialområden	48
• Andra landområden	106
• åkrar	76
• bebyggda områden, vägar osv.	30

skyddsprogrammen, Sjalö samt en trädslagspark (arboretum).

VÅRD OCH BEHANDLING AV SKOGARNA

Det finns skriftliga uppgifter om behandlingen av forskningsområdets skogar sedan senare delen av 1800-talet, då man började göra upp skogsbruksplaner för statens boställen. I mitten av 1800-talet dominerade hagmarkerna och husbehovsskogarna. Under senare delen av århundradet utfördes avverkningar i skogarna med årliga blockhyggen. Varje år högs en viss andel av arealen i fröträdställning för förnyelse. Beståndvis skogsvård med sikte på produktion av gagnvirke blev senare vanligare.

*Forskningsområdets skogar sköts och behandlas bl.a. med avverkningar i samband med försöksverksamheten samt i anslutning till normal skogsskötsel. På bilden röjs ett 27-årigt askbestånd (*Fraxinus excelsior*) år 1957. Foto Reino Saarnio.*

Nu sköts områdets skogar i första hand för forskningens behov. Områden som inte är föremål för forskning vårdas som reservområden för forskning. Målet med behandlingen av dessa är att erbjuda forskningen så mångsidigt, varierande och jämfört med vanliga ekonomiskogar även så avvikande material som möjligt. På sina egna forskningsområden kan Skogsforskningsinstitutet bland annat genom-

föra gallring som till sitt sätt och sin styrka avviker från vanliga ekonomiskogar samt exempelvis förlänga omloppstiderna för bestånden. Skogarna taxeras och en skötselplan utarbetas med tio års intervaller. I skogarna utförs avverkningar, plantbeståndsvård och andra skötselåtgärder enligt behov. Huvuddelen av skogarna förnyas naturligt, skogsodling används bara då naturlig förnyelse inte lyckas

Skogstillgångar och trädslagsförhållanden. Medelvolymen och medeltillväxten i skogarna på Solböle forskningsområde är bl.a. på grund av den stora andelen berg något mindre än i genomsnitt på Helsingfors skogsnämnds område (inom parentes).

Trädbestånd		Trädslagsförhållande	
			% av volymen
Virkesvolym totalt	140 295 m ³	tall	59
– timmerandelen	53 %	gran	33
Beståndets medelvolymin	128 m ³ /ha (139 m ³ /ha)	björk	6
Tillväxt totalt	5 439 m ³ /år	övriga barrträd	1
Medeltillväxt	5,0 m ³ /ha/år (6,1 m ³ /ha/år)	övriga lövträd	2
Årlig avverkning	3 076 m ³ /år		

exempelvis på grund av växtplatsens frodighet eller för att trädslaget är fel.

Planteringar av utländska trädslag samt de områden som är i forskningsbruk sköts och behandlas enligt särskilda planer. Naturskyddsområdena behandlas enligt skötsel- och nyttjandeplaner som fastställs av miljöministeriet. Skogar på bergbunden mark lämnas i naturtillstånd, strandskogar och lundar behandlas i första hand landskapsmässigt. Specialområden – till exempel trädslagsparken – vårdas såsom användningen av dessa och skogarnas tillstånd förutsätter. På forskningsområdet finns det också naturvårdsskogar och urskogsområden som hör till det internationella Project Silva.

SKOGSTILLGÅNGARNA

Forskningsområdets virkesförråd är till sin genomsnittliga volym och tillväxt lägre än på Helsingfors skogsnämnds område i medeltal. Detta beror bland annat på att det finns rikligt med berg och på försöksverksamheten, som inte gör det möjligt att behandla skogarna på ett sätt som ur virkesproduktionens synvinkel vore det bästa. Grövre gallringsskogar och bestånd som närmar sig förnyelsemognad finns det gott om, över hälften av skogsarealen. Detta syns bland annat i virkesförrådets struktur: över hälften av det totala virkesförrådet består av timmer. I samband med försöksverksamheten och annan vård av skogarna avverkas det årligen ungefär 3 100 m³.

Skogsforskning i Solböle

Solböle forskningsområde grundades i sydligaste Finland för att ge möjligheter till kontinuerlig och allt mera omfattande forskning av ekzonens ädla

lövträd och även till försök med utländska trädslag. I Solböle har det därtill utförts undersökningar om hur olika provenienser och geografiska raser av våra inhemska trädslag anpassar sig till förändrade förhållanden. På området finns det också försök gällande skogsträdsförädling, skogsmarksforskning, skogsvård, torvmarksforskning samt tillväxt- och produktionsforskning. I försöken utreds bland annat hur beståndsutvecklingen påverkas av gödsling och gallring med olika styrka. I Solböle har man redan under en tid av flera årtionden följt med skörden av frö och förna hos barrträd och hur den varierar.

I Solböle finns det många skogsforskningsförsök. Med hjälp av dem utreds bl.a. hur olika behandlingar påverkar tillväxten och utvecklingen i skogarna. Försök kan igenkännas från hörnpålarna eller från de anteckningar som gjorts på trädstammarna. Försöken mäts och inventeras regelbundet.

Koreagran (*Abies koreana*). *Abies*-arternas honblomställningar och kottarna de utvecklas till har en typisk upprätt ställning. I Solböle växer 15 *Abies*-arter.

ODLING AV UTLÄNDSKA TRÄDSLAG I SOLBÖLE

Forskningsområdet får sin egen exotiska prägel av produktionsförsöken med utländska trädslag. Sådana försök har det grundats alltsedan 1920-talet. I försöken har det undersökts, hur träd som härstammar från områden motsvarande vårt kli-

Katsura (*Cercidiphyllum japonicum*).

mat, från Europa, Asien och Nord-Amerika, klarar sig i Finland, hur de anpassar sig till klimatet i Finland, hur mycket virke och av hur bra kvalitet de producerar, och hur väl de naturligt förnyas i Finland. Nästan alla bestånd med utländska lövträdsarter har dött. På forskningsområdet växer det nu i bestånd 50 utländska barrträdsdrag (12 granbestånd, 15 bestånd med ädelgranar, 6 tallbestånd, 6 lärkbestånd, 11 bestånd med andra barrträd). Flera trädarter växer också som solitärer eller i små grupper i olika delar av forskningsområdet. Naturligt uppkomna plantor av utländska trädslag har spridit sig också till andra bestånd och ökar uttrycksfullheten i skogarna.

I dessa försök som har pågått i årtionden har endast några få utländska trädslag, till exempel lärk, contortatall och douglasgran, visat sig vara virkesproduktionsmässigt konkurrenskraftiga med de inhemska trädslagen. Ofta har någon svamp- eller insektskada spolierat trädens trivsel. För många trädarter har vintern i Finland visat sig vara ödesdiger. Särskilt exceptionellt kalla vintrar (kallare än $-30\text{ }^{\circ}\text{C}$) eller vårfrost har skadat träden. I synnerhet ädelgranarna är känsliga för vårfrost, eftersom de påbörjar sin tillväxt tidigt. Som prydnadsträd odlas det däremot rikligt med utländska trädslag.

Sedan 1920-talet har det också grundats härkomst- eller proveniensförsök av gran och tall. I dessa undersöks till exempel hur en tall som härstammar från Rovaniemi eller Punkaharju trivs i kusttrakterna, eller hur provenienser av samma trädslag från olika geografiska områden eller olika höjd trivs i förändrade förhållanden.

Trädslags- och proveniensförsöken är nuförtiden värdefulla också då man undersöker effekterna av en eventuell klimatförändring på Finlands skogar och trädarter.

I härkomst- eller proveniensförsöken utreds hur träd som härstammar från olika områden anpassar sig till nya förhållanden. Resultaten behövs bl.a. när man skall fastställa hur långt frö och plantor från skogsträd kan flyttas i nord-syd-riktning vid skogsförnyelse. Resultaten är även värdefulla när man uppskattar hur ändringar i klimatet påverkar skogsnaturen i Finland. På bilden ett proveniensförsök med gran som anlades år 1931.

Andra objekt på forskningsområdet

Vaisakko naturskyddsområde i Halikko kommun har grundats år 1985. Avsikten med detta 62 hektars skyddsområde är att bevara ett representativt prov på ädellövskogarna och lundområdena i Finlands ekzon. Typiskt för Vaisakko naturskyddsområde är den småskaliga variationen i naturen. I vården av området fäster man förutom vid bevarandet av lundnaturen speciell uppmärksamhet vid att bevara sällsynta och hotade svamp- och insektarter samt vid att trygga områdets naturenlighet och mångfomighet. Enligt skötsel- och bruksplanen utförs åtgärder endast på de områden på vilka det är nödvändigt för att skyddsmå-

len skall uppnås. Till Vaisakko naturskyddsområde hör en del av Viurilanlahti, som ingår i det riksomfattande skyddsprogrammet för fågelvatten. På naturskyddsområdet är det inte tillåtet att röra sig med motorfordon eller till häst. Svampplockning är förbjuden med tanke på tryggheten av hotade arter. Under sommaren får man inte röra sig i den fågelrika strandvassen.

Muhkuri lundskyddsområde i Åbo samt **Solböle** och **Knopö lundskyddsområden** i Bromarv (sammanlagt 25 hektar) har grundats för att bevara den i Finland sällsynta, frodiga lundnaturen och andra naturtyper som sammanhänger med denna. I lundarna förekommer det också många i vårt land sällsynta djur- och växtarter som är typiska för dem och som påträffas endast i lundar. Områdena

*I Solböle växer mycket ädla lövträd som uppkommit på naturlig väg. Här bildar många av dessa trädslag bestånd, men klarar sig längre norrut i Finland endast som solitärer. Numera är de ädla lövträden intressanta även för forskning i hur en eventuell ändring i klimatet påverkar artsammansättningen i våra skogar. På bilden en ek (*Quercus robur*) på Knopö lundskyddsområde.*

betjänar förutom bevarandet av naturen också miljöforskning och naturhobby. Längs med Lövsveden finns det ett lundskyddsområde som är den mest representativa hassellunden i Solböle.

Själö som hör till Nagu kommun fogades till forskningsområdet år 1963. De historiska byggnaderna på ön, i vilka det har funnits bland annat ett spetälske- och sinnessjukhus, överfördes till Åbo universitet och numera verkar Skärgårdshavets forskningsanstalt i dem. Naturskydd och undervisning om skogsnaturen är den viktigaste användningsformen för Själö-holmarna. Själöskogarna (sammanslagt 234 hektar) vårdas enligt en specialplan. Att bilda ett naturskyddsområde av Själö är under planering. Till Själö kommer man med förbindelsebåt från Nagu hamn.

KÄLLOR

- Aarne, Martti (red.) 1992. Skogsstatistisk årsbok 1990–91. Folia Forestalia 790.
- Bromarf vår bästa arv. Wättlax Byaråds Skriftserie Nr 1 1991.
- Hekinheimo, Olli 1958. Solböle. Metsäntutkimuslaitoken kokeilualueita 4.
- Heiramo, Tuomas 1981. Solbölen metsäopas.
- Hämet-Ahti, Leena mfl 1992. Suomen puu- ja pensaskasvio. 2:dra upplagan. Dendrologiska sällskapet rf, Helsingfors.
- Mikkilä, Heli 1992. Punkaharjun tutkimusalue. Montellin reitti – kohdeselosteet. Metsäntutkimuslaitos.
- Statistik över klimatet i Finland 1961–1990. Bilaga till Suomen meteorologinen vuosikirja. Band 90 del 1-1990. Meteorologiska institutionen.

Skogsforskningsinstitutet

Skogsforskningsinstitutet är ett oberoende forskningsinstitut som omspanner hela landet. Det löser skogliga problem med forskningen som instrument.

Skogsforskningsinstitutet grundades år 1917. Det har utvecklats till en mångsidig helhet av centralenheten i Helsingfors och Vanda och åtta forskningsstationer på olika håll i Finland. Institutet har över 200 forskare vars sakkunskaper täcker allt från traditionell forstvetenskap till naturvetenskap och från samhällsvetenskap till ekonomikunskap. Personalens arbetsinsats är av storleksklassen 1 000 manarbetsår.

För långvariga undersökningar och försök har institutet till sitt förfogande omkring 140 000 hektar forskningsskogar och naturskyddsområden. De upptar över 20 000 provtytor av vilka de äldsta är från 1800-talet.

Skogsforskningsinstitutet har längst skött naturskyddsområden i vårt land. Till institutet hör Pallas-Ounastunturi, Pyhätunturi och Koli nationalparker samt ett stort antal naturparker och andra skyddsområden. Vid sidan av forskningsarbetet sköter institutet om guidning och information inom områdena.

Långsiktiga skogsodlings- och skogs-skötsel-försök på momarker och torvmarker hör till institutets viktigaste forskningsområden. De har gett grunderna för de skogsskötsel- och skogsförbättringsmetoder som används i Finland. Med hjälp av riksskogstaxeringarna har vi kunnat följa med hur skogstillgångarna har utvecklats i vårt land från 1920-talet. Nya viktiga forskningsområden är skogarnas hälsa, skogarnas mångbruk, det otillräckliga nyttjandet av avverkningsmöjligheterna i våra skogar och bevarandet av skogsnaturens diversitet.

Vid sidan av forskning sköter institutet bland annat skogsstatistik, uträkning av grunderna för skogsbeskattning, det skogsgenetiska registret, uppföljningen av hälsotillståndet i skogarna och kontrollen av bekämpningsmedlen.

